

Quadern de política

FA(lange) ES(pañola)

David González

Avui, 11 de març de 2007

Sospito que quan José María Aznar va batejar com a FAES (Fundación para el Análisis y los Estudios Sociales) el laboratori d'idees del PP va tenir una regressió juvenil: la seva joventut de funcionari d'Hisenda a Logronyo, quan, tot proclamant-se "falangista autèntic" demanava el vot en contra de la Constitució. La mateixa Constitució que, ja com a president, va usar per donar calbots a tort i a dret a tothom qui gosés posar-li un però, com un *maestrillo* franquista qualsevol d'aquella Espanya sòrdida que retrataven els còmics de Carlos Giménez. Per això sempre he pensat que, en críptic homenatge a *Falange Española*, Aznar li va posar FAES al *think tank* del PP. Els estius encara deu jugar al mus a Quintanilla de Onésimo, poble natal d'un dels fundadors de les Juntas de Ofensiva Nacional Sindicalista (JONS), grup que després va confluir amb la Falange de José Antonio.

Les JONS i la Falange de primera hora van ser les versions més acabades del feixisme espanyol *stricto sensu* i la "revolució nacionalsindicalista" que predicaven va servir de coartada social al franquisme. Però com que el franquisme ho era tot menys modern, Aznar, fill d'il·lustres vencedors de la contesa civil, potser hi va trobar, en el falangisme, que sí que ho era, el seu ideal polític juvenil. A l'Europa dels anys 30, el feixisme genuí era tan *modern* com el comunisme soviètic, i compartien enemics: la democràcia liberal, la monarquia, l'Església, la premsa...: el *desordre burgès*.

Ara el PP no li fa fàstics al manual d'agitació falangista: propagandisme sectari, patrioterisme, acció/incitació de masses, ús pervers dels mecanismes del sistema, ambigüitat ideològica i desfiguració moral de l'adversari, culte al líder providencial... Acció, acció, acció. No és caspa franquista, és *modernitat* falangista. No és *El Alcázar*; és *El Mundo*, Federico, *Libertad Digital*. No és el 20-N al Valle de los Caídos: és la marxa d'ahir al cor de Madrid, i en van una dotzena. No és perseguir jutges *rojos*, és forçar les regles del joc als tribunals. I

no és per l'"Espanya eterna", és per "l'Espanya lliure" que trona el PP al carrer. No és "*¡Váyase, señor González!*", és "*Z-ETA-P*", i xuleria i *matonisme*, banderes amb l'àliga imperial (ahir dissimulades a última hora) i, fins i tot, *kale borroka* ultra.

No és l'Aznar repentinat, és l'Aznar amb meleneta, que torna a ser jove. I un Rajoy que no té més opció que pujar a la cresta de l'onada o caure'n. Avui fa tres anys, una resposta reactiva de l'electorat d'esquerres davant els fets de l'11-M va desallotjar el PP de la Moncloa. Però el PP ara no mana, i precisament per això fa i pot fer més por. Per paradoxal que sembli, aquesta és la seva principal arma per recuperar el poder: faig por; per tant, compte. Compte perquè si no guanyo pot passar alguna cosa. Cal mobilitzar-se per desmobilitzar el contrari. Com es feia als anys 30.

dgonzalez@avui.cat